

Almodóvar:

«Oscaritza», que no en queda res¹

Antoni Serra

Ho he repetit d'altres vegades. Però, i vostès em perdonaran, cal insistir-hi fins a la societat si és necessari. Pedro Almodóvar és al cinema el que Xesc Forteza és al teatre i, sobretot, al «teatre "re-*quional*": superficialitat, buidor, vaguetat, humor fàcil i celtibèric... Permeteu-me que ho exposi amb més claredat, Almodóvar —*sanctus, sanctus, sanctus*— és en Forteza *manchego*,

tat) i algun canonge de la Seu en estat de bona esperança, no hi ha dubte que l'Estat espanyol és un exemple simplificador de la consubstancialització de l'encefalograma pla. Vetaquí, per citar uns fets sense gaire transcendència, el que ha succeït amb els Nobel de Literatura: Echegaray i Benavente foren distingits per l'Acadèmia sueca, mentre Valle-Inclán, Baroja, Foix o Ferreiro eren ignorats, més verges (per sort) de dis-

mia fàcil i explotadora: hamburgueses, perritos calientes, *ketchup*) nord-americà s'ha pogut permetre el luxe, durant decennis i més decennis, d'ignorar una cinematografia espanyola com *Jueves milagro*, *Plácido*, *El cochecito*, *Calle Mayor*, *El verdugo* o, per citar només uns pocs films, *El espíritu de la colmena*, en bona lògica del miracle en blanc i negre i en *technicolor*, havia de premiar i reconèixer *Todo sobre mi madre* perquè era l'antítesi del bon cinema.

Els Oscar són purpurina, llums de neó i alguna *vedette* amb bolquers de seda (com la Doris Day, producte ja històric de la mediocritat de l'època juràsica de la cinematografia). Només això. Com per divertir-s'hi una estoneta, només una estoneta, com si anàssim a un cabaret flotant a fer una copa d'aigua de civada tortosina... I ja n'hi ha prou. Només Almodóvar (juntament amb Garcí i no sé qui més: vanitat de vanitats) podia ser Oscar i la seva *Todo sobre mi madre* necessàriament havia de resultar oscaritzada.

El dia que Hollywood i els seus magnats (¿o *mangantes*, amic Scott Fitzgerald?) deixin de concedir els Oscar i acceptin la cinematografia amb la naturalitat que implica l'art o sigui, sense la propaganda i la industrialització mossona, aleshores jo creuré que el món té salvació... i que caldrà beatificar la felicitat ja com a norma sense sintaxi.

Vull dir, és clar, que aleshores ja no faré cas a *monsieur* Renan i creuré en les aigües saludables de Lourdes.

Alabat sia sant Pancraci i el seu precuci Almodóvar.

Amén. ■

¹ Hàbil i metòdica traducció catalanitzada del patrici Santos i del vescomte de Robines de la famosa, genial, mai suficientment lloada frase castellana de «Oscaritza» que alguna cosa sempre queda.

mentre que Forteza —*beatificus, beatificus, beatificus*— era n'Almodóvar mallorquinarro. I dit així, crec que no hi ha possibilitat d'error i molt manco d'equívoca interpretació.

O sigui, Almodóvar —prest el sacralitzaran els amants de la cultura ibèrica— és indiscutiblement mereixedor de tots els Oscar de Hollywood...

De tots, és clar, i d'uns quants més.

Amb això dels premis, patenes, reconeixements, *Virgo Potens* (o sigui, catèdracs universitaris de la moderni-

tinció que el més insignificant dels quiquiriquics de les nostres granges de pollastres criats amb pinso. No cal estranyar-se, ja que hi ha un principi bàsic que cal tenir en compte a tot-hora: la societat literària, de la mateixa manera que la societat cinematogràfica, sempre (o quasi sempre, perquè es pot produir l'error involuntari, per exemple el Nobel a Aleixandre) considera la mediocritat frívola. És una condició *sine qua non*, saben?

Així que l'Oscar a n'Almodóvar no em va sorprendre. Mentre que el modern imperi (forjat sobre l'econo-